

Arrest

nr. 177 170 van 27 oktober 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 4 mei 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 januari 2016 waarbij de aanvraag voor een toelating tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard (bijlage 15quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 10 mei 2016 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient via een op 2 april 2015 gedateerd schrijven een aanvraag in om tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied te worden toegelaten op basis van de bij artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) juncto artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van dezelfde wet voorziene procedure.

1.2. Op 18 januari 2016 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk. Deze beslissing vormt de bestreden beslissing en luidt als volgt:

“Met het oog op artikel 12bis, §4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/1, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Is de aanvraag voor een toelating tot verblijf, ingediend op 02.04.2015, in toepassing van de artikelen 10, 12 bis, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, door:

*Naam: [B.]
Voorna(a)m(en): [O.]
Nationaliteit: Turkije
[...]*

Om de volgende reden onontvankelijk:

Betrokkene toont niet aan zich in buitengewone omstandigheden te bevinden die hem verhinderen terug te keren naar het land van herkomst om ginds het vereiste visum te vragen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging, zoals bepaald in artikel 12bis, §1, tweede lid, 3° van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene haalt aan dat hij de echtgenoot is van mevrouw [A.N.] welke in het bezit is van een F+kaart sinds 25.08.2006 en dat zij op 17.02.2014 gehuwd zijn. Dat zij sedert 22.11.2014 een gezamenlijk kind hebben. Tevens haalt hij aan geen familie meer te hebben in zijn land van herkomst en nooit in aanraking geweest te zijn met de politie. Hij heeft een heel goede verstandhouding met zijn burens en wil alleen maar op een vreedzame manier met zijn vrouw samenleven. Dit zijn geen buitengewone omstandigheden die die aanvraag in België verantwoorden.

Een eerste aanvraag art. 10-12 bis van de wet van 15.12.1980 werd ingediend op 03.09.2014 en werd door de gemeente geweigerd met een bijlage 15ter (betekend 13.03.2015) en een bijlage 13 (betekend op 14.07.2015), bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene gaf hieraan echter geen gevolg en diende op 02.04.2015 huidige nieuwe aanvraag art. 10-12bis in.

Het feit dat betrokkene gehuwd is, weerhoudt hem er niet van alsnog terug te keren naar het land van herkomst om het vereiste visum te vragen. Betrokkene haalt ook aan dat hij in het land van herkomst geen familie meer heeft en deze zich op het Belgisch grondgebied bevinden. Dit verhindert hem niet een visum aan te vragen in zijn land van herkomst.

Het feit dat betrokkene Nederlands leert weerhoudt hem er niet van zijn visum aan te vragen bij de Belgische ambassade in zijn thuisland. Bij zijn terugkeer naar België met de juiste documenten kan deze kennis zijn sociale en economische integratie alleen maar positief beïnvloeden.

Nooit in aanraking geweest zijn met de politie kan niet als buitengewone omstandigheid aangehaald worden; dit is een normale vereiste bij een aanvraag.

Nergens uit het dossier blijkt dat het betrokkene onmogelijk is terug te keren naar het land van herkomst zoals de advocaat aanhaalt in zijn aanvraag.

Wat de vermeende schending van art 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst van betrokkene om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht en eerbiediging van het gezins- en privéleven.

“In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende : “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide beschouwd kan worden dat verzoekster zou toelaten de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien benadrukt te worden dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de Belgische immigratiewetgeving niet beschouwd kan worden als een

schending van artikel 8 van het EVRM. (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039, RvS 20 juli 1994, nr. 48.653, RvS 13 december 2005, nr. 152.639)”

De verplichting om terug te keren betekent geen breuk van de familiale relaties maar betreft slechts een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art 8 van het EVRM. Van zodra betrokkene zich in het bezit gesteld heeft van de nodige documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, is het voor betrokkene mogelijk zich opnieuw te herenigen met haar partner en kind.

Het feit dat hij in geval van indiening van de aanvraag in Turkije voor lange tijd verwijderd zal zijn van zijn gezin geeft aan betrokkene ipso facto eveneens geen recht op verblijf (zie Raad van State nr 89980 dd. 02.10.2010).

Trouwens, ook andere aanvragers worden geconfronteerd met deze wachttijden.

Trouwens, betrokkene verkoos in België te blijven na de weigering van het verblijf, inbegrepen een bevel om het grondgebied te verlaten dd. 14.07.2015.

De aanwezigheid van zijn echtgenote en kind op het Belgische grondgebied geeft niet automatisch recht op verblijf. De verwijdering van betrokkene betreft slechts een tijdelijke verwijdering om zich in regel te stellen met de wetgeving. Het hoger belang van het kind wordt niet geschaad door een tijdelijke afwezigheid van betrokkene. Via de moderne communicatiemiddelen kan betrokkene tijdens zijn afwezigheid contact houden met het gezin.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van *“de artikelen 10 en 12bis van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, alsook van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel”*.

Hij licht zijn betoog toe als volgt:

“Uit de inzake de formele motiveringsplicht aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

De in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Iedere beslissing van het bestuur dient op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden. (RvSt. 22 mei 1991, nr. 37043).

Het is derhalve een vaststaand beginsel dat administratieve beslissingen niet enkel formeel gemotiveerd dienen te worden, doch ook dat deze motivering afdoende, duidelijk en zorgvuldig moet zijn.

Inzake de materiële motiveringplicht dient te worden gesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht echter wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die

correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen, (cf. RvSt., 7 december 2001, nr. 101.624).

Inzake het zorgvuldigheidsbeginsel dient te worden opgemerkt:

"Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht." (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven, Acco, 1990, 31)

Volgens vaststaande rechtspraak legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding, hetgeen inhoudt dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken, (cf. RvSt. 2 februari 2007, nr. 167.411, RvSt. 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Eerste onderdeel van het middel:

Ter motivering van de bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de Staatssecretaris ondermeer:

"Het hoger belang van het kind wordt niet geschaad door een tijdelijke afwezigheid van betrokkene. Via de moderne communicatiemiddelen kan betrokkene tijdens zijn afwezigheid contact houden met het gezin. "

Krachtens artikel 12bis, §7 van de Vreemdelingenwet dient de gemachtigde van de Staatssecretaris "terdege" rekening te houden met het belang van het kind.

Er kan geen betwisting ,over bestaan dat deze verplichting ook in het kader van huidige aanvraag geldt. (cf. EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland, 12738/10) Uit de bestreden beslissing blijkt echter niet dat de invloed ervan op het hoger belang van het kind van verzoeker en zijn echtgenote grondig en in het licht van de specifieke omstandigheden werd onderzocht.

De loutere stelling van de gemachtigde van de Staatssecretaris dat het hoger belang van het kind niet wordt geschaad door een tijdelijke afwezigheid van verzoeker is niet meer dan een standaard-formulering welke onmogelijk als afdoende en pertinente motivering kan volstaan.

Waar de gemachtigde van de Staatssecretaris verder nog overweegt dat verzoeker via de moderne communicatiemiddelen tijdens zijn afwezigheid contact kan houden met zijn gezin, dient opgemerkt te worden dat dit bezwaarlijk kan gelden t.a.v. zijn kind dat amper anderhalf jaar oud is.

Het valt immers moeilijk in te zien op welke wijze via de zogenaamde moderne communicatiemiddelen nuttige en waardevolle contacten kunnen worden onderhouden met een dergelijk jong kind.

De gemachtigde van de Staatssecretaris houdt aldus geen rekening met de zeer jonge leeftijd van het kind, noch met het feit dat de moeder (de echtgenote van verzoeker) de kostwinner van het gezin is en uit werken gaat, terwijl verzoeker voor de oppas en dagelijkse zorgen instaat, hetgeen uiteraard ook een bijzondere band tussen verzoeker en zijn kind heeft gecreëerd.

Er is in de bestreden beslissing dan ook geen sprake van een "terdege" rekening houden met het hoger belang van het kind, zodat zij artikel 12bis, §7 van de Vreemdelingenwet schendt.

Op dit punt is de bestreden beslissing ook niet afdoende en pertinent gemotiveerd.

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

Tweede onderdeel van het middel:

Bij lezing van de redenen waarop deze beslissing steunt, stelt verzoeker vast dat de gemachtigde van de Staatssecretaris het begrip "buitengewone omstandigheden" zoals bedoeld in artikel 12bis, §1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet miskent. Deze bepaling spreekt van "buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land".

In de 9de alinea van de motivering van de bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de Staatssecretaris het begrip "buitengewone omstandigheden" echter gelijk met "een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel".

Op deze wijze wordt het begrip "buitengewone omstandigheden" in de zin van artikel 12bis, §1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet miskend, nu dit niet vereist dat de in België verblijvende aanvrager van een verblijfsmachtiging een "ernstig en / of moeilijk te herstellen nadeel" zou aantonen, doch wél "buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land".

Door de door verzoekster aangehaalde elementen te toetsen aan het uit het schorsingscontentieux afkomstig criterium van het ernstig en / of moeilijk te herstellen nadeel, miskent de bestreden beslissing artikel 12bis, §1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet en in het bijzonder het aldaar gehanteerde criterium van de buitengewone omstandigheden.

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.3. De aanvraag om toelating tot verblijf werd ingediend in toepassing van artikel 10, §1, eerste lid, 4° juncto artikel 12bis, §1, tweede lid, 3°, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 10, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

[...]

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben, of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet:

– de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;[...]"

Artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet bepaalt verder:

"§ 1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats:

[...]

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit:

[...]"

Op grond van artikel 10, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet is de echtgenoot van een derdelander met een onbepaald verblijf van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, mits hij evenwel voldoet aan bepaalde voorwaarden. Artikel 12bis, § 1, eerste lid van de

Vreemdelingenwet voorziet verder dat de vreemdeling die zich in één van de in artikel 10 van de Vreemdelingenwet voorziene gevallen bevindt, zijn aanvraag in beginsel moet indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland. Hierop zijn enkele uitzonderingen voorzien, waaronder de situatie waarin de aanvrager zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land van herkomst om aldaar het vereiste visum te vragen en hij alle vereiste bewijzen overmaakt, zoals wordt gesteld in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2.4. In casu werd de aanvraag om toelating tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag vanuit zijn land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

2.5. Verzoeker werpt in een eerste onderdeel van het middel op dat er in de bestreden beslissing geen concrete belangenafweging is geschied in het kader van artikel 12 bis, §7 van de Vreemdelingenwet.

2.6. Artikel 12 bis, §7 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In het kader van het onderzoek van de aanvraag wordt terdege rekening gehouden met het hoger belang van het kind.”

Verweerder motiveerde in de bestreden beslissing hieromtrent:

“Het hoger belang van het kind wordt niet geschaad door een tijdelijke afwezigheid van betrokkene. Via de moderne communicatiemiddelen kan betrokkene tijdens zijn afwezigheid contact houden met het gezin.”

2.7. Door te beweren dat verweerder gebruik heeft gemaakt van een standaardformulering toont verzoeker niet aan dat bovenstaande motivering van verweerder niet afdoende is. Verzoeker koestert blijkens zijn verzoekschrift hoge verwachtingen voor een motivering inzake het hoger belang van het kind, maar deze verwachting mist feitelijke grondslag. Verzoeker heeft in zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag die zich in het administratief dossier bevindt, onder de rubriek *“Speciale omstandigheden waarom de aanvraag in België wordt ingediend”*, immers niet meer gedaan dan gewag te hebben gemaakt van het feit dat hij en zijn echtgenote een gemeenschappelijk kind hebben. Het valt de Raad daarbij op dat verzoeker in zijn aanvraag helemaal niets meer vermeldt over dit kind en in zijn aanvraag ook stelt, *“Het enig wat verzoeker wilt is de regularisatie bekomen opdat hij op een vreedzame manier kan verder leven met zijn vrouw”*. Verzoeker legt dus niet in concreto uit waarom het hebben van een gemeenschappelijk kind een buitengewone omstandigheid is die hem verhindert zijn aanvraag via de gewone weg in te dienen, namelijk bij de bevoegde Belgische ambassade in zijn land van herkomst. Hij geeft in zijn aanvraag ook helemaal niet aan op welke wijze een eventuele verwijdering nadelig zou kunnen zijn voor zijn kind. Waar hij in zijn verzoekschrift betoogt dat de moeder de kostwinner is en hij aldus instaat voor de oppas en de dagelijkse zorgen, merkt de Raad op dat hij dit niet in zijn aanvraag heeft vermeld, zodat verweerder niet kan worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden of hieromtrent niet te hebben gemotiveerd.

2.8. De Raad stelt verder vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat is voldaan aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.9. Waar verzoeker kritiek uit op de vaststelling van verweerder in de bestreden beslissing dat hij met zijn gezin via de moderne communicatiemiddelen contact kan houden, dient de Raad op te merken dat verzoeker met zijn betoog dat dit bezwaarlijk kan gelden ten aanzien van een kind van anderhalf jaar, niet aantoont dat dit een kennelijk onredelijke of onjuiste afweging is. De Raad ziet niet in waarom met moderne communicatiemiddelen geen contact kan gelegd worden met een kind van anderhalf jaar via

de moeder en waarom dit niet een tijdelijke afwezigheid kan helpen te compenseren in afwachting dat verzoeker zich in orde te stelt met de verblijfswetgeving.

Het eerste onderdeel van het middel is niet gegrond.

2.10. In een tweede onderdeel van het middel betoogt verzoeker dat verweerder het begrip *“buitengewone omstandigheden”* miskent door het gelijk te stellen met het begrip *“ernstig en moeilijk te herstellen nadeel”*. Hij doelt hiermee op de volgende passage in de bestreden beslissing:

“De verplichting om terug te keren betekent geen breuk van de familiale relaties maar betreft slechts een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.”

Verzoeker gaat eraan voorbij dat hij in zijn aanvraag zelf die bewoordingen heeft gebruikt, met name waar hij stelde: *“Indien verzoeker het Belgisch grondgebied zou dienen te verlaten ingevolge een beslissing van de Belgische staat, levert de uiteindelijke verwijdering tijdens een aanvraag in het buitenland verzoeker een onoverkomelijk nadeel op.”* Door te stellen dat een eventuele tijdelijke verwijdering geen moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt, doet de gemachtigde niets anders dan te parafaseren wat verzoeker zelf in zijn verblijfsaanvraag heeft aangehaald, en vervolgens daarop te antwoorden. Verzoeker toont niet aan dat de verwerende partij de aangehaalde elementen heeft getoetst aan een veel strikter criterium dan het criterium van de buitengewone omstandigheden dat wordt vermeld in artikel 12bis van de Vreemdelingenwet.

2.11. Ten slotte toont verzoeker met zijn uitgebreide inleidende theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel hiervan geen schending aan.

Het eerste middel is ongegrond.

2.12. In een tweede middel voert verzoeker het volgende aan: *“Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden dd. 4 november 1950.”*

Hij geeft de volgende toelichting:

“Verzoeker meent eveneens dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 8 EVRM, nu het feit dat hem het recht op verblijf in België wordt ontzegd meteen ook op noodzakelijke wijze betekent dat hij niet langer kan samenblijven met zijn echtgenote en minderjarig kind.

Artikel 8 van het EVRM waarborgt eenieder de eerbiediging van zijn recht op privé-, familie- en gezinsleven.

De uitzonderingen hierop dienen beperkend te worden geïnterpreteerd.

Eén en ander is relevant in het dossier van verzoeker, nu er immers in casu geen betwisting kan zijn over het feit dat verzoeker op heden met zijn echtgenote en kind samenwoont en met hen op stabiele wijze een effectief gezin vormt.

Verzoeker een wettelijk verblijf in België ontzeggen komt derhalve neer op een ongeoorloofde inmenging van het openbaar gezag in het beschermde familie- en gezinsleven van verzoeker, aangezien geenszins elementen voorhanden zijn om te stellen dat deze inmenging nodig is in het openbaar belang van het land.

Luidens de bepalingen van dit artikel zelf is dergelijke overheidsinmenging immers enkel mogelijk indien bij de wet voorzien en in een democratische samenleving nodig in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Op geen enkele wijze toont de bestreden beslissing aan of wordt aannemelijk gemaakt dat de weigering van een legaal verblijf aan verzoeker nodig is om één van de in artikel 8.2 EVRM opgesomde redenen.

Derhalve betekent dit een inbreuk op artikel 8 EVRM, welk in de Belgische rechtsorde rechtstreekse werking heeft en voorrang geniet op Belgische wettelijk bepalingen die ermee onverenigbaar zouden zijn.

De bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd.”

2.13. De Raad houdt zich bij de beoordeling van een grief betreffende artikel 8 van het EVRM aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Gaat het om een eerste toelating tot verblijf, zoals in casu, dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, waarnaar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst. In het geval van een eerste toelating tot verblijf moet er volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

2.14; Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verweerder heeft onderzocht of deze verenigbaar is met de bepalingen van artikel 8 van het EVRM. Verweerder oordeelde dat verzoeker België slechts tijdelijk dient te verlaten om zich op verblijfsrechtelijk vlak in regel te stellen, waarbij er ondertussen een beroep kan worden gedaan op de moderne communicatietechnieken om contact te houden. Verzoeker toont met zijn betoog inzake de toepassing van artikel 8, tweede lid van het EVRM en het benadrukken van het gegeven dat hij met zijn echtgenote en kind samenwoont en met hen een stabiel gezin vormt, niet aan dat deze beoordeling strijdig is met voormeld verdragsartikel. De Raad kan nog duiden dat het EHRM reeds heeft gesteld dat Staten het recht hebben om van vreemdelingen die tot een verblijf op hun grondgebied wensen te worden toegelaten te vereisen dat zij hiertoe een passende aanvraag indienen vanuit het buitenland en dat zij in regel geen verplichting hebben om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun verblijfsaanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 33.917/12, § 81 en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12.738/10, § 101).

2.15. Verzoeker toont met zijn betoog dat *“het feit dat hem het recht op verblijf in België wordt ontzegd meteen ook op noodzakelijke wijze betekent dat hij niet langer kan samenblijven met zijn echtgenote en minderjarig kind”* niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen zijn belangen enerzijds, die in se erin bestaan om bij zijn echtgenote en kind in België te blijven, hoewel hij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden, nog niet zo lang in België verblijft en hij hier nooit een legaal verblijf heeft genoten, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds. De bestreden beslissing ontzegt verzoeker voorts geen wettig verblijf. Zij stelt enkel vast dat er geen buitengewone omstandigheden worden aangetoond die verzoeker verhinderen zijn aanvraag in te dienen bij de bevoegde Belgische ambassade in zijn land van herkomst. Dit heeft enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren nadat hij zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst en verblijf in België. Deze tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228).

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA